

Otokar Březina

ZPÍVALA

Uhasly květy šafránu a hořce voní chlad,
je večer, bratr večera, jenž do tváří nám tehdy zavíval,
V té chvíli nejmilejší můj vycházel do zahrad,
a sladká slova nezapomenutelná mi mluvíval.

Můj milovaný odešel na nejtajemnější všech cest,
neznámým pro nás jménem zavolán,
a dvěře domu našeho, do noci mlčenlivých hvězd,
jsou od té doby otevřeny dokořán.

Je ticho kolem domu našeho a ticho v dálkách mých,
a z hlubin květů zaznívá včel zabloudilých úpění,
let nočních motýlů do oken bije zářících
a stromů přerývaný monolog je jako šepot ze snění.

Ozvěnou kroků ztracených jsou mého srdce údery
v horečném spěchu nárazy dřevorubcovy sekery,
a mezi ptáky zněmlými, v křídel úzkostném ševelu,
dohřmění dálných výstřelů nad nehybnými jezery.

Můj milovaný odešel, kde všichni z mého domu jsou
na cestě travou zarostlé, se rosy pád.
Uhasly květy šafránu a nové růže voní tmou,
smích dívek sladký jest, zemdlené srdce touží spát.

Sním o setkáních záhadných až nové jitro zasvitne,
v jar vyšších květů magickém, pod nových sluncí pocely:
U nohou mistrů žáci seděli ; jich odpovědi soucitné
pro bolest moji ani slova neměly.